

„Emlékezzetek elöljáróitokra!”

In memoriam Dr. Haraszi Sándor

Utoljára Magyarországon 1997. november 16-án prédikált. A Wesselényi utcai testvériség az imaház átépítése miatt a kisteremben szorongott. Mivel a videofölvételt szerette volna a gyülekezet német és angol nyelvterületen élő testvéreknek is elküldeni – hisz az óriási építkezéshez segítségre van szükség –, Haraszi testvér, a gyülekezet korábbi pástora magyarul, németül és angolul prédikált. Energikusan és röviden beszélt... Vele volt – mint az utóbbi években mindig – hűséges segítőtársa: felesége, Rózsika néni is.

Két nap múlva 18-án az Aradi utcai székház tanácstermében meghívott vendégként részt vett az Építési és Beruházási Bizottság ülésén. A Wesselényi utcai imaháznál a legsürgősebb építési feladatok elvégzésére adományozott egymillió forintot. A Teológiai Akadémiánál folyó munkát mintegy hatmillió forinttal támogatta. Kétmillió forintot ajánlott föl a kiskunhalasi új imaház építésére, és ugyanennyit az 1999-re tervezett nagyváradi magyar baptista világtalálkozóra. Támogatta a Szolgatárs c. folyóiratot, a könyvkiadást és sorolhatnám. Magyar volt és baptista. Egyike a legnagyobbaknak. Első emlékem róla több mint 40 éves. A kiskunhalasi imaháznál – az istentisztelet után – orvosi rendelést tartott, mint más gyülekezetekben is gyakran.

A legegyszerűbb emberhez is volt szava, de nem riasztotta sem a hatalom, sem a tekintély.

Amerikában több mint négy éven át dolgoztunk szoros munkatársi kapcsolatban. Mindig, mindenben segített. Sokkal melegebb szívű ember volt, mint ahogy sokan gondolták, azok, akik nem ismerték igazán, vagy irigyelték. Természetesen voltak hibái, tévedései. Sokat gyötrődött miattuk, de tudott bocsánatot kérni és megbocsátani is.

1997 nyarán a bócsai tanyán – már tudjuk, hogy utoljára – a Szentlélekről tanított. Óvott a rajongástól, és buzdított a szent életre. Kívánom, hogy ne feledje ezt az órát a népes rokonság!

Sokszor voltam vele együtt nagy jelentőségű evangélizációk előkészítő

megbeszélésein. Először 1977-ben. Én láttam és hallottam, hogy hogyan engedte át a „dicsőséget” a Szabadegyházak Tanácsa akkori elnökének azért, hogy a Bécsben veszteglő evangélista, Billy Graham egyáltalán betehesse a lábát az országba. Együtt mentem vele Esztergomba tárgyalni a római egyház bíborosával, és segitettem neki a korona hazahozatalával kapcsolatos tervek kialakításában.

Nem igaz, hogy nem tudott team-ben dolgozni, de az igaz, hogy megkövetelte a munkát és a pontosságot. Számos tekintetben megelőzte korát...

A halálhír mindig megdöbbenítő. Amikor január 16-án éjszaka megcsörrent a telefon, tudtam, hogy Sándor bácsi elment.

Súlyos műtéten esett át. Lábadozott. Fölhívott, és elmondta, nem remélte, hogy túléli az operációkat. Már dolgozott. Aztán, az eredményes rehabilitáció vége felé elesett. Az újabb súlyos csonttörések és a gyors szövődmények néhány nap alatt végeztek vele. Szerettei körében adta vissza lelkét a Mindenhatónak.

Nem mindenkiért ejt az ember könnyeket. Érte igen, nem keveset...

Nem lehet fölmérni, hogy az alatt a 20 év alatt, amíg Billy Graham kelet-európai útjait egyengette, mennyi része volt abban, hogy ezek tértek meg. Az előkészítés is evangélizáció!

Hogy kik gyászolják? Bizonyára csak azok, akik értették, hogy mit miért tesz, akik imádkoztak érte és szerették. És ezek nincsenek kevesen.

Végezetül hadd álljon itt két verse, amelyeket annak idején Amerikában „A Kürt” hasábjain jelentettünk meg. Az egyiket 17 évesen írta Soltvadkerten (Uram, csak egy vagyok...), a másikat 29 évesen Svájcban (Csúcsan), amikor a Rüsclikoni Baptista Teológiai Szemináriumban tanított. Egyikhez se kell kommentár.

Isten vigasztaló szeretetét és a mi Urunk Jézus Krisztus gyógyító kegyelmét kívánom a gyászolóknak!

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

Uram, csak egy vagyok...

*Uram, csak egy vagyok a sok között,
Ki bár rongyos ruhába öltözött,
Vendégeid sorába hívva lenni,
Királyi nagy menyegződre menni,
Szegényen bár, de úgy szeretne!
Mégis talán, ha meglehetne...*

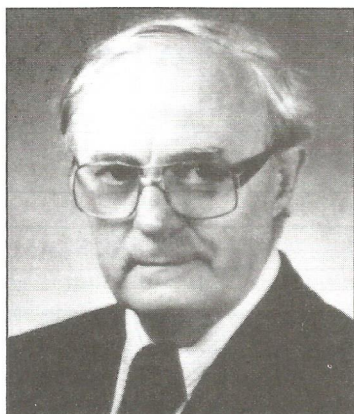
*Rongyos ruhámra félve, hogyha még
Tekintni olykor elfelejtenék,
Azért előttem mégis ott lebeg
Aranytermed, s a szívem úgy remeg!
Aranytermed, s az én ruhám, és
Ajkamra félve jön könnyörgés:*

*Nem az első helyre ülnék, Uram.
A meghívottak mellett boldogan
Húzódnék felre, felre, messzire:
A díszes asztalnak legvégére;
Szívem mélyén azért repesve!
Uram, talán ha meglehetne...*

*Uram nem kellenének drága ételek:
Nem tennék úgy én, mint az emberek,
A kik jólétre jutnak: erre már
Kívánságuk felhőkben egyre jár.
Ily ember morzsát is ehetne!
Uram, talán így meglehetne...*

*Uram, tudom, sok minden útban áll;
Azért szívem mégis remélve vár...
Kegyelmednek sugára végre tán
Dicsőn csillogva irányul reám.
Boldoggá engem ez tehetne.
Uram, óh, bárcsak így lehetne...*

Haraszi Sándor
Soltvadkert, 1937

Haraszi Sándor

(1920-1998)

Népes családjával lélekben együtt gyászoljuk a 78-ik évében, váratlanul elhunyt hívő orvost, teológiai tanárt és budapesti lelkipásztort.

Soltvadkerten született, 1920. március 1-jén. Szülei hívő és gazdálkodó emberek voltak. Tanyájuk közelében,

a bócsai állami elemi népiskolában, 1926-tól 1930-ig tanult. Ma úgy mondanánk, hogy nehéz gyermekora volt, mivel szigorúan nevelte őket az édesanyjuk. Minden gyermekének részt kellett vennie a fáradságos mezei munkában.

Mészáros Sándor prédikátor baptizálta 1937. május 17-én, vagyis 17 éves korában, huszonhatod magával. A következő évben Budapestre ment tanulni, azután már csak vendég volt Soltvadkerten.

Végtelenül szorgalmas diák volt. A kiskunhalasi Sziládi Áron Református Gimnázium magas követelményeket támasztott a „tanyasi gyerekekkel” szemben. Budapesten Eötvös-kollégista és a Pázmány Péter Tudományegyetemen diákja. Tanári diplomája után előbb filozófiai, majd orvosdoktor.

Szerette Istent, a családját, hívő testvéreit és az országot, ahonnan elköltözött 1956-ban, de aminek mindig hűségese fia maradt. Környezetét szenvedélyesen tanította. A hívőket nehéz időben vigasztalta. Gondolatait szóban, írásban és versekben egyaránt ki tudta fejezni.

Haraszi Sándor „tanárjelölt” a diákmozgalomról írt A Kürt című ifjúsági lapunkban. A folyóirat betöltéséig sokszor olvashattuk épületes cikkeit, értekezéseit. Az anyalföldi gyülekezetben avatták lelkipásztorrá, de hamarosan az újpestiek hívták meg. Ezenkívül még csak egy hazai gyülekezetben szolgált, a Wesselényi utcában.

A hívő emberek kvalitásairól írt a háború utáni Lelki élet című lapunkban. A Történelmi Bizottság alapításától aktív munkát végzett. Neki köszönhetjük, hogy Meyer Henrik, alapító lelkipásztor nagy iratanyaga ránk maradt. Csak élete utolsó éveiben jutott ahhoz, hogy emlékirataiból könyveket írjon (a saját pénzén), de akkor is gazdagította misszióink történelmét egyenes, szókimondó tudományos munkáival. Ebben az 1-2 évre korlátozott időszakban gyakran jött haza, többekkel találkozott, akiknek csak tehetett, segített anyagilag, elsősorban az építkezőknek (Wesselényi utca, Kiskunhalas), de több fiatal lelki munkásnak adott elektronikus gépeket, másokat a posztgraduális képzésben segített.

1956-ig a teológiai szeminárium tanára. Dr. Udvarnoki Béla távozása után tanácsai szerint szervezték meg a tantervet. Komoly kérdéssé tette, hogy van-e a diákoknak égő hivatástudatuk Istentől. 22 diákja művelődési követelményeiben nem alkudott, de legfontosabbnak mégis isteni elhívásukat tartotta. Milyen ember volt a polihistor? – Egy soltvadkerti fiatal kézműves megtérése ezt jól megvilá-

gíthatja. Hetek óta járt a paphoz gondjaival, de csak azt a felvilágosítást kapta tőle, hogy nem rá tartozik, amivel naponta felkeresi. Foglalkozzon a dolgával! Talpaljon cipőket, és ne olvasson mindig Bibliát! Akkoriban a szülőföldjén prédikált Haraszi testvér. Volt ideje az érdeklődővel foglalkozni, akit türelmesen felvilágosított. Az érdeklődő szavait nemcsak megértette, hanem el is fogadta Jézus Krisztust, és a mai napig követi.

Harasziék Amerikában újra kezdtek mindent. Az új hazában küzdelmes úton teremtettek egzisztenciát. Ebben társak voltak: dr. Bán Rozália, a felesége és 6 gyermekük. A legfiatalabb született az Egyesült Államokban, de Budapesten végezte az orvosi egyetemet és itt is praktizál. 1969-ben a családfő a rákkutatásaiért ösztöndíjat kapott. 1973-ban az afrikai őserdei kórházban dolgozott önként, mint „a magyar Schweitzer Albert”, – ahogy minősítette egyik kortárs újságíró. Létrehozta a „lelkész-csere programot” a kint élő magyarság nemzeti és hitbeli identitása fenntartásáért. A Magyarok Világszövetsége bizonyára ezt írja leginkább a javára.

„Megőrizte függetlenségét és becsületességét” – mondta egyházunk elnöke, amikor halálhírért közölte. Az elhunyt életének ez a sajátossága a szülői ház tanácsát realizálta.

Édesapja, Haraszi József (92 évet élt) mondta neki: „Fiam, légy orvos! Gyógyítsd a szenvedő testet, de lelkésként a belső embert is. Jó lesz, ha nem függsz anyagilag senkitől. Inkább áldozz a gyülekezeteknek, minthogy várj tőlük valamit.”

Az Egyesült Államokban milliók előtt evangélizáló Billy Graham már a hatvanas években keresett egy kelet-európai specialistát. A sokféle nyelv, kultúra, az ateista vallásrombolás nehezen megoldható feladat elé állította. Bécsben kérte először

Graham, hogy imádkozzanak azért a napért, amikor majd először hirdetheti az Igét Kelet-Európában. Isten akkor már készítette azt az embert, aki munkatársa lesz, és segítheti az evangélistát szinte valamennyi „szocialista országban”. Haraszi Sándor senki másra nem számíthatott ebben, mint az Úr kegyelmére, és önmagára. Szinte havonta megtette saját pénzén a fásztó légi utazást Amerikából Európába, hogy egyházfőkkel és a legfelső pártvezetőkkel tárgyaljon Billy Graham fogadása ügyében. Végül eljött az idő: Jézus Krisztus nevétől volt hangoz Tahi, a Sportcsarnok és végül a budapesti Népstadion. Jelen volt egy erdélyi magyar prédikátor, maga is koros ember, aki sokféle „intézményt” megjárt. Durva szövésű székely viseletében jelentette ki: „Életemben ma voltam a legboldogabb, hogy Budapesten Graham-et hallgathattam”.

Haraszi Sándor áldozatainak se szeri, se száma. Módját ejtette, hogy támogassa közösségünket már akkor, amikor ez igen körülményes volt. Élete fogytáig segítette lelkész társait, akik szinte valamilyen igen sokat köszönhetnek neki.

Isten országa és népünk leghatékonyabb támasza dőlt ki a sorból. Adjunk hálát Istennek gazdag életművéért!

Szebeni Olivér

CSÚCSON

*Csendes megnyugvás békés derűje
megaranyozza fáradt homlokom.
Rosszakarató gáncs és irigység
miatt már tovább nem szomorkodom.
Nem nyugtalanít a csordaivöltés,
rágalmazóim hadát megértem:
Messzire vetett a titokzatos Élet,
eltávolodtunk időben, térben.
Célomról nekik mitsem szólhatok,
s az út odáig jaj de messze még!
Kanyargós, szírtes nagy zárandoklásom
sokszor akasztja szörnyű szakadék.
De mikor egy-egy csúcsot érek mégis,
felejték mindent s messze nézek el:
alattam dörgő zivatar haragja
halk morajlásként ér a bércre fel.
Kimondhatatlan titokzatos érzés:
a katlanokban ködbe vész a szem,
de körülöttem zordon-büszke ormok
merész körrajza rezg az étheren.
És az ég olyan közelinek látszik:
a legmagasabb csúcs, lám belenyúl!
A lenyugvó nap glóriát ölt rája,
s a láthatáron lassan alkonyul...*

Haraszi Sándor

Lausanne, 1949. VIII. 7.

Ökumené

Az Ökumenikus Imahét országos megnyitó istentiszteletére 1998. január 18-án este került sor a Nap utcai baptista templomban.

Révész Árpád lelkipásztor mellett D. Dr. Harmati Béla és D. Dr. Hegedűs Lóránt

Az egyházak fő vezetői tíz esztendővel ezelőtt tartottak először közösen, reprezentatív formában ökumenikus istentiszteletet – mondta dr. Paskai László bíboros, prímás, Esztergom budapesti érseke, aki az alkalom meditációs részét vezette a Római levél 8. része alapján.

A meghívott vendégek és a keresztény egyházak képviselőinek bevonulása után a kórus, majd a gyülekezet közös énekét követően dr. Almási Mihály szövetségi elnök egy szomorú hírral kezdte köszöntését. Dr. Haraszi Sándor emlékének a jelenlévők egyperces néma felállással adtak tiszteletet.

Szabó Iván feleségével és a gyülekezettel énekli: „Erős vár a mi Istenünk.”

Csernák István metodista szuperintendens zsoltárt olvasott és imádkozott, Révész Árpád lelkipásztor vezetésével együtt mondtuk el az Apostoli hitvallást, majd közösen énekeltük az „Erős vár a mi Istenünk” című éneket. Ezt követően figyelhetünk Paskai László bíboros szavaira. A Róma 8:26-27 verseit idézve beszélt arról, „hogy a Szentlélek nem engedi, hogy szemünk csukva maradjon, hanem lelki szemünket megnyitva Jézus Krisztusra irányítja figyelmünket és segít abban, hogy Krisztus élete bennünk legyen.” Felhívta a gyülekezet figyelmét arra is, hogy „mikor a keresztény egységért imádkozunk, Urunk Jézus Krisztus akarátának teszünk eleget, aki szenvedése előtt az utolsó vacsorán azért könyörgött, hogy mindnyájan egyek legyünk. Úgy ismeretében, mint követésében.”

A bíboros úr meditációját D. Dr. Harmati Béla evangélikus püspök igehirdetése követte. Vezérigeként az 1János 4:1-3-at olvasta fel és feltette a kérdést: Az Istent, aki a szeretet - megtaláljuk-e, elérjük-e, továbbadjuk-e? Majd rámutatott arra, hogy az egység titka Jézus Krisztus nevében és személyében van.

Ezt követően D. Dr. Hegedűs Lóránt református püspök közbenjáró imádsága hangzott el, majd a gyülekezet együtt énekelt a „Tebenned bízunk...” kezdetű éneket.

Az istentisztelet végén az egyes egyházak vezetői saját liturgiájuk alapján mondtak áldást.

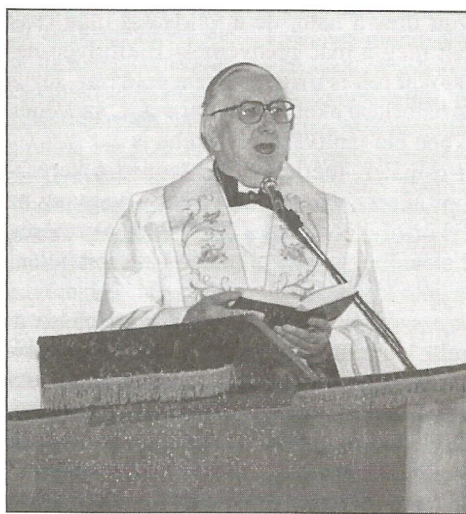
Az alkalom utáni fogadáson Szabó Iván, a MDNP elnöke kérdésemre elmondta, hogy „a huszadik század végén nem a keresztények egymás közötti frontvonalaira kellene koncentrálni, hanem a szekularizált világ és a kereszténység közötti szakadékokra. A legveszélyesebb a gondolkodásbeli megosztottság.

Ezért azt hiszem, ez az egy hét közös imádkozás nagyon hasznos, de ezen túl a mindennapok gyakorlatában is közelebb kellene kerülniük egymáshoz az embereknek.”

Arra a kérdésre, hogy milyen eszközökkel lehetne az egyes keresztény egyházakat közelíteni egymáshoz, Paskai László bíboros megemlítette a közös bibliafordítást.

„Ez azonban eléggé nehéz kérdés, mert az egyes egyházaknak megvan a saját, hagyományos kifejezőmódjuk. A kezdet kezdetéig azonban már eljutottunk: közös fordításban imádkozzuk a Miatyánk-ot és az Apostoli hitvallást.” – tette hozzá a bíboros úr.

Ferenczi Andrea

Dr. Paskai László bíboros igehirdetés közben

Dr. Almási Mihály és Dr. Paskai László bíboros beszélget az istentiszteletet követő fogadáson.

Fotók: Horváth Béla

„LELTÁROZÁS III”,

avagy a Szövetségi Elnök visszatekintése az 1997-es esztendőre

Előző két írásomban – nagyjából időrendben – igyekeztem általánosságban szólni az 1997. év eseményeiről. Most néhány fontos témát szeretnék kiemelni.

1. *Folytatódott az imaházak építése.* Csak néhányat említsünk. *Pestszenterzsébeten* ez év nyarán befejeződik a nagy munka. Testvéreink már használatba vették az új templomot. Örülünk annak, hogy Szövetségünk segítette ezt az építkezést. Folytatódik az *érdei* imaház építése is. Az érdei testvérek nagy erőfeszítéssel dolgoznak és a szövetségi támogatás révén az alagsort már használatba vették. *Tarpán* az elhagyottan árválkodó imaház benépesült, és új misszió kezdődött. Segítettük a szép *bekölcei* imaház építését is. Az ónodi új imaház példás összefogás eredményeként létesült. *Kosdon* a mives kis templom átadására április 26-án került sor. Testvéreink nagy kitartással 1991 óta építették az Úr házát. Elkészült az ország egyik legszebb temploma *Kaposvárott*. Az ünnepi megnyitó június 21-én volt. Az épület maga is szép bizonyágtétel! A Wesselényi utcai imaház átépítése is jó ütemben halad.

2. *Közegyházi épületeink közül* – az Úr kegyelméből – az évek óta eladhatatlanul pusztuló Tapolcsányi utcai volt szemináriumi épület a Szövetségi Tanács által meghatározott 80 millió ár fölött, 115 millió forintért sikerült értékesíteni. Imádságainkra adott válasznak tekintjük, hogy abból a 35 millió forintból, amivel többért eladtuk az épületet, fedezhettük az évek óta fölhalmozódott pontosan 35 millió forintos deficitet. Építési gyorsaságukat szavazott meg a Szövetségi Tanács jó néhány gyülekezetnek. A fennmaradó összeget zároltuk, ami azt jelenti, hogy nem lehet folyó kiadásokra fordítani.

A *Wesselényi utcai* gyülekezet kamattal együtt megkapta azt a 10 millió forintot, amit a korábbi vezetés visszatartott a céltámogatásból. A gyülekezet a Hársfa utcai ingatlan használati jogát is megkapta.

A balatonföldvári *Bethesda* üdülővel kapcsolatos fölhívásunk eredményeként elképzelhető, hogy nyáron már használatba tudjuk adni az épületet. Az elmúlt nyáron itt komoly munka folyt – pénz nélkül. Kovács Pál testvér irányításával az életveszélyesen maradt elektromos hálózat rendbetételét a szigetszentmiklósi „villanyszerelő brigád” végezte, akik az imaházépítés során jól összeszoktak – Gere Pál testvér keze alatt. Segítettek a pécsiek, székesfehérváriak, csetényiek, balatonszemesiek és mások – korábban Gyarak Mihályné, majd Bálint Kálmán testvér vezetésével.

A *TAHI TÁBORBAN* lévő új épülettel kapcsolatban egyetlen ötlet vagy pályázat sem érkezett be. Nem csoda, hisz sem a funkció (téli üzemeltetés) sem a működtetési költségek forrása nem tisztázott. Egye-

lőre csak a faházakkal és a Jeruzsálemmel lehet foglalkozni. Mivel az új épület befejezési költségigénye 100 millió nagyságrendű és a gazdaságos működtetés sem biztosított, és mivel senki nem jelentkezett a pályázatra, komoly meggondolás tárgyává kell tennünk, hogy mit kezdhünk ezzel az épülettel.

Tahiban egyébként a tavasszal nagyszabású munka kezdődik a régi tábor felújításával, a Tahí Bizottság szervezésében.

A *József utcai* – közegyházi célokra szánt épületrészek visszaadása igen lassan halad, és csak 2000 utánra várható a befejezés.

A leglátványosabb eredményt a *Benczúr utcai Teológiai Akadémia* újjáépítése mutatja. Amerikai testvéri segítségből az elmúlt évben 60 millió forintos beruházás történt itt. Az öt szintes épület négy szintje elkészült. Az alagsor (előadótermek, konyha, étkezdé, kazánház, raktár stb.), az utcai és az udvari homlokzat felújítása azonban további 12-15 millió forintot igényel. Reméljük, hogy a jelenlegi tárgyalások – egyrészt a Miniszterelnöki Hivatallal, másrészt az amerikai testvérekkel sikeresek lesznek és még ebben az évben a tavasz folyamán – talán *Al Gore* amerikai alelnök testvérünk szolgálatával – átadhatjuk a kész épületet. Ez óriási erőfeszítést igényel mindazoktól, akik ebben az ügyben fáradoznak.

Az *Aradi utcai szövetségi iroda* állapota igen rossz. Azonnali javításokra és cserékre (tető, kémények, fűtési rendszer) mintegy 8 millió forintot kellene költeni, de ha a célnak megfelelő épületet akarnánk kialakítani, további 10 millió forintba lenne szükség. Közben az is nyilvánvaló, hogy a környék olyan mértékben leromlott, hogy az ingatlanok értéke rohamosan csökken. Ezért a Szövetségi Tanács úgy döntött, hogy ahelyett, hogy ilyen nagy összeget költenénk az épületre, próbáljuk meg eladni a most 101 éves épületet, és helyette egy újat, kisebbet, praktikusabbat és főleg olcsóbban üzemeltethetőt építeni olyan helyen, ahol az ingatlanárak nem lefelé, hanem fölfelé mennek. Mivel a Benczúr utcában van szabad telekrész, amiért nem kellene fizetnünk, az eladási árból és a szükséges ráfordítási összegből egy igen jó helyen lehetne fölépíteni az új épületet. A gazdaságossági számítások, az elvi építési engedélyezés, és az Aradi utcai ingatlan eladásával kapcsolatos ügyintézés folyamatban van. (A kézirat elkészülése után – örömmel jelenthetjük, hogy a 40 millióra értékelt ingatlant sikerült 60 millió forintért értékesíteni. Nincs akadálya a székház áttelepítésének.)

Ingatlangazdálkodásunk szempontjából igen nagy eredmény lenne, ha sikerülne az idén befejezni a teológiai és a balatonföldvári építkezést, és kiváltani egy új épületre

az Aradi utcai székházat. Ezzel összességében a közösség több mint 50 millió forintos megtakarítást könyvelhetne el, ami a mai gazdasági viszonyok mellett igen nagy összeg, különösen ha nem áll rendelkezésre!

Nemzetközi kapcsolatainkról szólva elmondhatom, hogy Európában a Nagy-Britanniai Baptista Szövetséggel együttműködési megállapodást írtam alá, melynek keretében számos térségben készek testvéreink támogatni munkánkat. Az új nagy Németországgal tárgyalások folynak a hagyományos és igen régi jó kapcsolat felújításáról. Amerikában a Déli Baptista Szövetséggel igen jó a kapcsolatunk. Személyesen is találkoztam a Szövetség vezetőivel. Ugyanez mondható el a Baptista Világszövetségről. A sok év óta ellaposodott közvetlen kapcsolatok felújításán dolgozunk a texas-i és a virginia-i baptistákkal, akik önálló szervezeteket is létrehoztak, valamint a volt Északi Baptista Szövetséggel (jelenleg: American Baptist Churches), amellyel szintén meglazult korábban a kapcsolat. Örülünk annak, hogy európai képviselőjük *dr. Trulson* az év végén ellátogatott hozzánk – amint erről beszámoltunk.

Az *ökumenikus hazai és világszervezetekben*, ahol tagságunk van, igyekszünk más baptista képviselőkkel együtt segíteni azt a biblikus irányváltást, amely nélkül ezek a szervezetek elveszítik jelentőségüket.

Az *Európai Baptista Szövetségben* különösen a Szigetszentmiklóson működő *IBLA* és a *Baptista Szeretetszolgálat* révén hangsúlyos a jelenlétünk. Többek között ezért is látogat hozzánk tavasszal *dr. David Coffee*, a szövetség új angol elnöke. *Karl Heinz Walter* főtitkár testvér pedig decemberben járt itt. Külföldi testvéreink ismerik gazdasági problémáinkat, és próbálnak segíteni, de tudomásul kell vennünk, hogy egyre inkább a saját lábunkra kell állnunk, hisz igen sok, nálunk jóval nehezebb környezetben lévő ország van, ahol szükséges a támogatásuk. Ezért is kell minden területen igen szigorú pénzgazdálkodás, és vagyongazdálkodást folytatni, hisz nincs az a nagy összeg, ami rossz gazdálkodás, laza pénzügyi fegyelem mellett el ne fogyna vagy el ne folyna. Ezt a szigorítást és racionalizálást minden területen megkezdjük, és igyekszünk a lehető leghamarabb befejezni. Tudjuk, hogy ez nem népszerű feladat. Mi azonban nem azt vállaltuk az Úr és a közösség által ránk bízott szolgálatunkban, hogy népszerű, hanem hogy ésszerű, átgondolt, a közösség által támogatott és megbízó Urunknak tetsző döntéseket hozunk. Erre igyekszünk, hogy mindenki előtt, legfőképpen azonban Isten előtt jó lelkiismerettel megállhassunk.

Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök